

את המלכה!

לעניין הזה. מלכה אמיתית. למה? ככה. ככה. ככה. הקב"ה החליט. והסמיכה הזאת היא ללא תנאים, והיא איננה מתכלה. אם קיבלת אותה, סימן שהקב"ה סומך עלייך. שוב ושוב ושוב.

עמדה נפשית כזאת מאירה באור אחר את כל הגישה אל ההורות. את לא אמא במקרה, את שליחה של הקב"ה! זה מוריד מאוד את הלחץ. את אמא טובה. נקודה. טובה לא בצורת ציון, אלא כמהות. מעצם עובדת היותך אמא לילדייך.

הצבת גבולות // גבולות יש במקום שיש בו עוינות. זה מושג שמגיע מעולם המלחמה. בינינו ובין סוריה או מצרים, למשל, יש גבול, אבל מעניין לדעת שבין שוויץ לצרפת אין גבול. שם נוסעים עם רכבים ועוברים ממדינה למדינה בפשטות. במקומות שיש בהם שלום, אין צורך בגבולות.

מאחר שאני לא רוצה מלחמה אצלי בבית, אני גם לא רוצה גבולות בבית, ואני לא מחפשת לשים קווים אדומים או כל הביטויים הקשים האלו. אני רוצה שיתוף פעולה: הילדים יעשו את תפקידם כילדים ואני את שלי כאמא.

תפקידי כאמא הוא להורות את הדרך, מכאן מגיעה המילה 'הורה', והילדים רוצים וירצו לבוא אחריי. אני לא עסוקה בתפקיד שלהם, ולא מתעסקת בלשנות אותם או

להיות אמא. להיות רעיה // לכל אחת מאיתנו יש המון כובעים, אנחנו גם וגם, וזה בסדר גמור. הבעיה היא שהחברה המערבית שיבשה את הסדר בתוך המשפחה, והיום (בחלק מהמשפחות) הילדים הם לפני הכול. אפילו לפני הבעל. הורים כמעט סוגדים לילדים ונענים לכל גחמה שלהם, ואפילו אם הכול מתוך רצון טוב - בפועל נוצרת בעיה.

אם רוצים לסדר נכון את המבנה המשפחתי, צריך לדאוג שבן הזוג יהיה קודם לילדים. אני רעייתו, חברה שלו, מפרגנת לו. לא שופטת, לא דורכת לו על החולשות, ולא מבקרת את בחירותיו. כשאישה מבינה את הקושי של בעלה, ואת המכלול של הדברים עימם הוא מתמודד - היא משפיעה לטובה על כל הבית, כי זה הסדר הנכון.

אני מאמינה שהדרך לדעת האם את במקום הנכון או לא, היא לבדוק, האם יש לך שקט ומנוחה, האם את רגועה. כשאת עושה את התפקיד האמיתי שלך, לא מנסה לחנך את הבעל, אלא מחנכת את הילדים - את מכניסה שלום הביתה.

סמכות הורית // המילה 'סמכות' באה מהמילה 'לסמוך', מלשון 'סמיכה'. הקב"ה סמך אותך כאם, מינה אותך לתפקיד הזה ועשה אותך לשליחתו. הוא נתן לך יפוי כוח להיות לאם לילדים האלו בדיוק, ואם כך, את בוודאי השליחה הטובה והמוצלחת ביותר

דקלה יוספסברג מנחת הורים

אמא ל-6 ילדים,
גרה באלעד
מנחת הורים ויועצת
זוגית ואישית
בגישת שפר.
חיברה שני ספרים:
"אמון" בנושא חינוך
ו"לראות שיש כאן
עוד מישהו" על
זוגיות.
בעלת תשובה מזה
כ-20 שנה.

הקב"ה
סמך אותך
כאם, מינה
אותך
לתפקיד,
ועשה
אותך
לשליחתו

אמא ברוזה והברווזונים, רק הפוך. זה לא מה שהילדים צריכים. הם רוצים ללכת אחרינו ורוצים להקשיב לנו. זה הבסיס, זה מה שהילדים מחפשים וצריכים.

חושך שבטו שונא בנו // אני לא
מכירה עונש שבאמת עובד. עוד לא פגשתי כזה. עונש מחזיק מעמד לשעה או שעתיים, לא יותר. לפני שנכנסתי לתחום הנחיית ההורים, הצעתי פרסים מופלאים לילדים שלי וזה לא עזר; גם העונשים החמורים לא עזרו. למה? כי ענישה משרדת חוסר אמון בילד, ומייצרת מלחמה הולכת ומחריפה.

תארי לך שהאמא שאמורה להיות בת סמכא מכובדת, הופכת פתאום להיות ילדה קטנה שצועקת ומענישה... התוצאה היא שהילד מבין שיש לו המון כוח בידיים ונוצר חיבור לא-נכון עם ההורה. דרך אגב, גם אחרי שהורה בחר להעניש, הוא אכול חרטות והילדים מרגישים את זה. ושוב הם נמצאים בעמדת כוח גדולה.

אני מאמינה שכל שאנחנו כהורים, נבין שהילדים שלנו רוצים להיות טובים, אחראיים ובוגרים - כך הם יהיו.

חינוך לצניעות // אין ילדה שלא רוצה
ללכת אחרי הכללים. כל ילדה וילד רוצים להשתייך לבית, למקום האמיתי שלהם. אולי הבת שלך תקצר חצאית, או תוותר

להעניש אותם. אני עסוקה בתפקיד שלי כאמא, ומה שצריך לקרות יקרה מאליי.

אם כאמא אני חשה לחוצה, ושואלת את עצמי ללא הרף אם אני 'שורטת' או מחלישה את הילדים שלי - כל הבית יהיה 'על גלגלים', כי בתור מובילה - שכחתי את תפקיד ההובלה שלי. אבל אם אני מאוד בטוחה בעצמי, הדברים יסתדרו. זה לא משנה מה אני עושה - יצאתי איתם לגינה או לא, שלחתי אותם לחוגים או לא, וכו' וכו' - הילדים צריכים מישהו בטוח בעצמו, הם מחפשים מנהיג. תהיי שמחה בבחירות שלך והם כבר יבואו.

אבל הלחיצו אותנו בכל השנים האחרונות, ואנחנו מפקפקות בשאלה האם אנחנו אמהות טובות. לפעמים אני שואלת בהרצאה 'מי חושבת שהיא אמא טובה?' ויש ממש מעט אמהות שמרימות יד ואומרות 'אני'. גם אלו שמרימות - עושות את זה בקושי, בחצי יד, מתנצלות. ואני שואלת: אם את חושבת שאת לא טובה, חלילה, למה שהילדים שלך ילכו אחרין? אני לא אומרת את זה כהאשמה. החלישו אותנו, זו הפסיכולוגיה המודרנית שהחריבה לנו את הבית.

המודל הנכון הוא מודל של ביטחון. כשאני בטוחה במה שאני עושה, אני מאפשרת לילדים לבוא אחרי, וכך יוצרת שיתוף פעולה. כרגע המצב בבתיים רבים הוא שההורים הולכים אחרי הילדים, כמו

ושופטת ומחליטה בשבילם במריבות - זה רק מגדיל אותן.

אמון בילדים הוא בטחון מוחלט שהם יכולים לפתור את המריבות שלהם בעצמם, ואז המריבות ילכו ויגמרו. הילד צריך להבין שהאח שלו הוא מה שהקב"ה נתן לו, והוא צריך ללמוד להסתדר איתו. ככל שאני מתערבת במריבות, כך אני מחלישה את היכולת שלהם למצוא פתרונות לבד. אני יכולה ליעץ, אבל אין בזה הרבה טעם, כי בסוף הם ימצאו את הפתרון גם בלעדיי.

התמודדות עם חרדות אצל ילדים //

אנשים לא עוברים דירה ולא עושים שינויים כי הם חוששים מההסתגלות של הילדים שלהם, אבל הם שוכחים שלילדים יש גמישות נפשית גדולה מאוד; לילדים יש כוחות אינסופיים והם יכול להסתגל למציאות. משבר הקורונה, למשל, הוא דוגמא אמיתית, למציאות לא נוחה ולא פשוטה, אבל הקב"ה הוא זה שהביא עלינו את הקורונה הזאת.

כך גם בבית. ככל שאדע שהילד שלי הוא בעל כוחות אדירים, כך הוא בהחלט יצליח לעמוד באתגר. אולי תהיה לו התמודדות, אולי יהיה לו קשה, בהחלט, אבל אם ברור לי שיש לו כוחות למצוא את הפתרונות - הוא יצליח. כשאני נמצאת שם במקומו, לעומת זאת, אני לוקחת ממנו את האפשרות. אני רוצה להיות לצדו - לא במקומו. לאפשר לו לעשות את העבודה - כדי שהוא זה שימצא בתוכו את הכוחות".

על שרוולים - אבל מה שהיא באמת עושה זה לנוסף לך בסדין אדום כדי שאת תגיבי. באמת באמת, היא רוצה להיות טובה.

את חוששת שהרחוב מפתה? אז מה, גם אותך הוא מפתה ואת לא הולכת אחריו, אז גם הילדה שלך יכולה ורוצה לשמור על עצמה. אם את מאמינה בה, ואת הולכת קדימה, היא תבוא דווקא אחריך.

אמון בטוב // לפעמים הורים נשברים כשהם מבינים שאין להם שליטה על הילד שלהם. זה בדרך כלל קורה כשהילד מגיע לגיל הנערות... בוקר טוב, הורה יקר! אין לך שליטה על הילד כבר מגיל חצי שנה... אין לנו שליטה על הילדים. הם לא בובות, הם בני אדם. לכן אני אומרת שצריך לחזור צעד אחד אחורה, ולהבין שכל מה שהילד שלי רוצה הוא ללכת בכללים של הבית. ככה הקב"ה ברא אותנו, אחרת לא היה קיום לעולם.

מעץ תפוזים יוצא תפוז, כך מהבית שלי יוצא הילד שלי שאוהב את מה שאני אוהבת ומתרחק ממה שאני מתרחקת. מתוך הבנה כזאת, אין לי שום לחץ ויכול להיווצר קשר של אמון.

מריבות בין אחים // במקרה של מריבות בין האחים, אני לא עושה כלום. אני לא מתעלמת מהמריבה, אבל היא לא קשורה אלי. הם יצרו את הקונפליקט, אז ברור שהם גם ידעו איך לפתור אותו. כשאני מתערבת

אני רוצה שיתוף פעולה, הילדים יעשו את תפקידם כילדים ואני את תפקידי כאמא

1 בוקר טוב עולם: "אני משתדלת לקום בחמש בבוקר, אני אוהבת מאוד את הבוקר. כתוב בזוהר שכל מי שמתעורר לפני הנץ החמה, חוט של חסד משוך עליו כל היום. כשפגשתי את הזוהר הזה אמרתי לעצמי: 'זה ממש ככה'. כשאתה מתעורר לפני שאר העולם, ההצלחה שלך מובטחת לכל היום. אני שמה לב שמה שאני עושה בשעה בבוקר - בשעה אחרת של היום ייקח לי שלוש שעות. אני קמה, מתפללת, מכינה ארוחת צהריים, מטפלת בכביסה ובשמונה מתחילה לעבוד מהקליניקה הביתית".

2 משהו לשמוע: "אוהבת לשמוע שקט... ואם בכל זאת אני שומעת משהו, אז ישי ריבו ושולי רנד".

3 מה לשים לך בפיתה? "אני משתדלת לאכול בריא, כך שאני לא אוכלת פיתות. ובכל זאת, אם הייתי שמה משהו בפיתה, אז שניצל עם צ'יפס... בפועל, כמובן, אכניס סלט קינואה עם הרבה ירוקים".

4 אם רק הייתי יכולה, הייתי: "משנה את העולם. הגישה שאני עובדת איתה, גישת שפר, מדברת על יחסים בתוך המשפחה, והיא שונה מהגישה הכללית. גישת שפר מבקשת שנפסיק לעשות מהילדים שלנו ילדים קטנים, שנפסיק לתווך להם את העולם כל הזמן, לאבחן אותם ולשלוח אותם לטיפולים כי הם 'חצי-נכים'".

במקום זה לתת להם אחריות רבה, לסמוך ולהאמין בהם. להביא למודעות של העולם שהורים פשוט צריכים להיות הורים, והילדים הם אלו שצריכים להצטרף אליהם. כיבוד הורים זה סדר העולם המתוקן, ובסיס העולם שמייצר חיים מאושרים. היום, לצערי, עושים הפוך ואני רוצה להביא את הבשורה הזו, של גישת שפר, לעולם".

5 מה הייתי עושה אם לא: "כנראה שהייתי ממשיכה להיות מעצבת...".